

О КРШТЕЊУ НОВОРОЂЕНЧАДИ

Мр Петар Петровић

Садржај

1	Обрезање: велико наслеђе
2	Крштење: нови знак
3	Обрезање испуњено крштењем
4	Бог и старозаветна породица
5	Бог и новозаветна породица
6	Одговорност заветног дома
7	Преглед
8	Одговорена питања
9	Питања за размишљање

1. ОБРЕЗАЊЕ: ВЕЛИКО НАСЛЕЂЕ

Почнимо наше истраживање са старозаветном личношћу Абрахамом. Можда се питате, 'Шта једна особа из древне историје има са мном? Ја сам новозаветни хришћанин'. Одговор је да свако новозаветно учење има своје корене у Старом завету.

Свака доктрина еванђеља има своје корене у Старом завету. Ако желиш да разумеш доктрину о греху, мораш почети са *Постањем*. Или ако желиш да схватим прелепу доктрину крста, мораш читати Петокњижје и Пророке. Исто тако, ако се питаш шта Свето писмо учи о крштењу новорођенчади, мораш почети са Старим заветом.

Бог је спасао Абрахама. У Римљанима 4, Павле објашњава да је Абрахамово спасење било Божијом милошћу кроз веру. Ми читамо у Старом и Новом завету, *Абрахам поверова Господу и он му то прими у заслугу*. (Постање 15,6; Римљанима 4,9). Стога, Абрахам јесте наш старозаветни прототип. Баш као што смо ми грешници спасени милошћу кроз веру, он је био грешник спасен милошћу кроз веру.

У Постању 17,7, Бог назива овај спасоносни однос *вечним заветом* - заветом спасења од генерације до генерације. Моћни Бог је направио завет са грешним створењем. Он је дао Абрахаму знак или симбол да обележи тај заветни однос. Он је рекао да Абрахам мора бити обрезањем, а обрезање треба бити знак завета спасења: *А обрезиваћете се на месу своје предње кожице. То нека буде знак савеза између мене и вас*. (Постање 17,11).

Ово је можда теже разумети. Када се млади мушкарац и жена венчају, они учине завет и једно другоме дају прстен као знак њиховог завета. Прстен тада постаје више од обичног декоративног накита; он је симбол еликог завета које једно биже учини другоме.

На исти начин, обрезање је знак Божијег спасења Абрахаму.

Зашто је Бог одабрао обрезање? Морамо признати да је ово необичан избор за знак. Иако не можемо одговорити на питање у потпуности, можемо рећи да обрезавање највероватније представља чистоћу. У Исаији 52,1, речи *необрезан* и *нечист* су синоними. Стога, можемо безбедно рећи да Бог користи спољни знак чистоте да би нагласио унутрашње, духовно чишћење (Поновљени закони 30,6).

Када је одрасла особа ван израиља постала верник, морала се обрезасти. Када узверујеш у Бога Абрахамовог, мораш бити обрезан (Излазак 12,48).

Одломци у Старом завету тако јасно идентификују знак са ставним догађајем да Бог дословно употребљава реч *обрезање* уместо спасење. Спасена особа или заједница је названа *обрезани*; неспасена особа или заједница названа је *необрезани*. (Исаија 51,2; Језекиљ 44,9; 1.Самуилова 14,6).

То је учињено толико често да смо дошли до питања да ли обрезање спасава појединца. Одговор је веома јасан НЕ. Теза првог дела Римљанима 4 јесте да је Абрахам спасен вером, а не обрезањем. Па ипак, морамо нагласити да је Бог заповедио обрезање као знак спасења: *И прими знак обрезања као печат правде коју је био постигао вером.*

Вероватно мислиш: Па шта. Обрезање је било знак спасења у Старом завету. Шта то има самном?

Ако наставиш да читаш Постање 17, пронаћићеш необичну заповест. Бог је рекао Абрахаму да примени овај знак спасења на *новорођене* у свом дому. Ово је највероватније нама у нашем времену. Како знак спасења може бити примењен на новорођенча која још нису постала верујућа? Али одговор гласи: *Осам дана иза рођења нека се обреже код вас сваки дечак, од колена до колена...* (Постање 17,11).

Касније ћемо видети зашто је Бог дао ову заповест. Али за сада, желимо да сумирамо следеће:

1.Абрахам је био грешник који је спасен милошћу кроз веру

2.Бог је начинио обрезање знаком спасења

3.Знак спасења је требао бити дат и новорођенцима верујућих родитеља.

2. КРШТЕЊЕ: НОВИ ЗНАК

Исус је говорио са таквим ауторитетом да време није умањило њилу Његових наредби. Када се појединац данас крсти, он је послушан заповести која је стара готово две хиљаде година. Исус је својим апостолима рекао да стварају друге ученике и да их крштавају (Матеј 28,19). Они су послушали свога Господа. Стога је Петар проповедао своју прву проповед и три хиљаде особа је поверовало, и одмах су апостоли почели да их крштавају. Зашто? Зато што је управо то Исус и рекао да се чини. Ако је особа обраћена у сред ноћи, била је крштена (Дела 16,33). Ако је у пустињи, била је тамо крштена (Дела 8,26-40).

Како се особа крштава? Вода је примењена на појединцу. Нећемо расправљати овде да ли се вода треба прскати или излити или бисмо појединца требали уронити. Можемо рећи да је вода употребљена на неки начин над особом. Али има још тога. Употреба воде у крштењу није вечерње купање нити прање руку након рада. Крштење има везе са односом човека и Бога.

Данас свако може примењивати воду на свом телу током свог живота па ипак остати некрштен. У библијском крштњу, вода је употребљена појединачно у *име Оца и Сина и Светога Духа* (Матеј 28,19). Стога, Бог употребљава спољни симбол да објави унутрашњу духовну реалност. Попут обрезања, и крштење је само симбол.

Веома лако можемо разумети зашто је Бог одабрао воду. То је универзално средство за прање. Нико не би очекивао да прашина или воћни сок представљају чишћење. Они се не употребљавају за чишћење нашег тела. Бог, стога, бира универзално средство чишћења да буде симбол духовног чишћења.

Крштење указује да су мрље греха уклоњена из срца: *Шта још оклеваш? Устани и прими крштење и опери се од греха призивајући његово име.* (Дела 22,16).

Крштење је такође знак чишћења поновним рађањем: *Спасио*

нас не због дела правде која ми учинисмо, него по свом милосрђу, купањем препорода и обнове коју даје Свети Дух. (Титу 3,5) Када смо поново рођени (обновљени), умрли смо греху, и док ратемо у нови живот, стављамо на смрт грешен путеве и све више и више живимо у праведности - наши животи су очишћени. Крштење је знак тога.

Крштење значи бити одвојен за свет живот. Као што су посуде и људи били помазани водом или уљем у Старом завету и одвојени за свету употребу, тако у крштењу особа се помазуј и одваја за светост.

Знак крштења је толико близу идентификовања са спасењем у Новом завету да смо на неки начин приморани да упитамо особу да ли је спасена крштењем. Прочитај ова два одломка:

Јер који сте год у Христа крштени, Христа сте обукли. (Галатима 3,27)

Шта још оклеваш? Устани и прими крштење и опери се од својих греха зазивајући његово име. (Дела 22,16)

Ако бисмо имали само ова два стиха, помислили бисмо да крштење спасава. Постоје деноминације које тако научавају. Али вода крштења је само *знак* чина, не реалност сама по себи. Ефесцима 2,8.9, нам говоре да смо спасени милошћу, не делима праведности. У Римљанима 4 видимо да Павле одбацује оне који говоре да знак спасава. Јасно морамо рећи, наши греси су уклоњени крвљу Христовом, а наши животи су учињени светим поновним рођењем. Крштење је спољашњи знак овог унутрашњег дела.

У светлу ових чињеница, стихови који следе могу деловати изненађујуће. Док су се људи обраћали, не само да су они били крштени већ су и њихове породице крштаване са њима. Лидија, пословна жена из Тијатире, верујућа у еванђеље, крштена је од стране Павла; она и њена породица. Писац иде даље и ставља нагласак на њену породицу (Дела 16,15). Попут неименованог

тамничара филипског који је узверовао и који се крстио са својом породицом (Дела 16,33.34). У 1.Коринћанима, Павле говори о крштењу одређених појединаца у Коринту; али такође помиње крштење Стефаниног дома (1.Коринћанима 1,16).

Постоје они који тврде да не можемо доказати да је у тим домаћинствима било деце. Па ипак, претпоставити да ови домови, заједно са другим домовима крштених на Медитеранској регији, нису имали децу јесте претпоставка заснована на предубеђењу. Можемо ли рећи да крштење домаћинстава која су овде поменута јесу једина и да у сваком од њих обрађеници јесу деца и да су чак њихове слуге без деце?

Као што еванђеље Новог завета почиње да обузима свет, са Павлом и Петром на челу, њихова порука није ништа мање милостива и обухватајућа од поруке спасења Абрахама у Постању 17. Ту је само нови знак, али верујући родитељи имају исту одговорност и благослов као Абрахам и крштавају своју децу, која имају велико наслеђе, попут Исаака.

3. ОБРЕЗАЊЕ ИСПУЊЕНО КРШТЕЊЕМ

Бог увек заврши оно што почне. Он чува своје завете, испуњава Своја обећања, и не оставља недовршене ствари. Приметио сам један занимљив текст на мијици једне младе особе: *Буди стрпљив, Бог још није завршио са мном.* Колико често се тако осећамо. Једнога дана наш Господ ће се вратити, и бићемо слични Њему. Никакав траг греха неће почивати на нама. Бог ће употпунити своје спасоносно дело.

Када гледамо на живот Исуса, видимо Њега како завршава и испуњава многе завете и обећања из Старог завета. Многи од нас греше у мишљењу да је Христос супротан старозаветном учењу. Његова пропове на Гори је била, уствари, највећа порука икада проповедана о Закону и Пророцима. Како је Христос видео Себе и Своју службу у односу на Стари завет? *Не мислите да сам дошао укинути Закон или Пророке. Нисам дошао да их укинем, него да их испуним. Заиста кажем вам, док стоји небо и земља, неће нестати ни једне јоте или тачке из закона, док се све не испуни.* (Матеј 5,17.18) Далеко од порицања или контрадикторности према Старом завету, Он га је употпунио и испунио. Иако нека од Његових дела тек требају да се употпуне, већина је у потпуности извршена у Његовом животу, смрти и васкрсењу.

Жртвовано је стално приношено кроз Стари завет, али када је Христос, Божије јагње принесено на Голготи, све важеће жртве су завршене. Животињске жртве су биле симбол Христа, које су указивала на Њега. Када је Он дошао и умро за наше грехе, није више било потребе за животињским жртвовањем.

У Пасхалној вечери, док се Јевреји присећају како их је Бог ослободио од анђела смрти, они једу Пасхално јагње. Вече Христове смрти је била таква прилика, и Он је јео симболично јагње са Својим апостолима. Након вечере дао им је хлеб, говорећи да представља Његово тело сломљено за њих, и вино, које представља Његову крв проливену за њих. Управо коа што су јели Пасхално јагње у Старом завету, сада су они били учесници Пасхалног јагњета понуђеног за њихове грехе. Стога,

Господња вечера испуњава и заузима место Пасхалне вечере.

На исти начин крштење узима метсо обрезања као знак спасења.

Размотри следећа три питања у светлу претходних поглавља:

1. Када особа узверује у Бога Абрахамовог и верује му, у Старом завету, шта се догађа?
Она се обрезаје.

2. Шта је спољашњи догађај који представља чисто срце у Старом завету?
Обрезање.

3. Шта је спољни знак који обележава улазак особе у заједницу верујућих у Старом завету?
Обрезање.

Дозволи да ти поставим иста питања, занемарујући речи *Стари завет са Новим заветом*.

1. Када особа узверује у Бога Абрахамовог и верује му, у Новом завету, шта се догађа?
Она се крсти.

2. Шта је спољашњи догађај који представља чисто срце у Новом завету?
Крштење.

3. Шта је спољни знак који обележава улазак особе у заједницу верујућих у Новом завету?
Крштење.

Крштење је испуњење обрезања. Зато се обраћеници у Христа више не обрезају.

Павле је објаснио ово групи обраћеника у Колосима. Неки јевреји су рекли новообраћеницима да морају бити обрезани јер

то је био знак спасења. Како обраћеници нису били са јеврејском позадином, они нису никада били обрезани. Велика расправа је била међу њима - заиста и међу читавом Медитеранском црквом. Запази шта Павле пише овим новим следбеницима Христа: *У њему сте и обрезани нерукотвореним обрезањем - у скидању чулног тела - Христовим обрезањем, кад сте у крштењу с њим сахрањени; у њему сте заједно с њим васкрснути вером у делотворну силу Бога који га је васкрсао из мртвих.* (Колошанима 2,11.12) Иако нису били обрезани споља, Павле потврђује да су заиста обрезани нерукотвореним обрезањем. Другим речима, то је симболично обрезање. Павле је рекао: Зар не схватате да сам вас крстио као знак вашег спасења? Стога, вама не треба обрезање.

Није чудно да крштење испуњава обрезање. Свака доктрина научена у Новом завету има своје корене у Старом завету. Ганути смо до суза када је у питању лепова и јединство Писма док гледамо како Аарон коње јагње а видимо Христа на Голготи, кажњеног од Бога за наше грехе. Осећамо самилост према Исусу Навину док гледамо његову породицу окупљену да једу пасхално јагње у старом Израелу, и ми се окупљамо да једемо тело и крв Божијег јагњета у Новом Израелу. Али најдрагоценије јесе да Бог не повлачи благослове које је Он дао свом народу у прошлим данима. Ми следимо кораке Абрахамовог обрезања Исака када доносимо своју децу да буду крштена.

4. БОГ И СТАРОЗАВЕТНА ПОРОДИЦА

Када је Каин рођен, нико га није учио како да лаже, како да буде себичан, или непослушан својим родитељима. Као и ми, и он је до тога дошао сасвим природно. Иако то можда нама не значи пуно, то је од огромног значаја.

Адам је начињен савршеним. Он није имао природног прљања грехом. Он је био слободан у оном смислу у којем нико други то није био.

Нако што је Адам сагрешио, све се променило. Његова пала природа је била склона греху. Његова сама суштина проузрочила је грешне мисли и дела. Да ли ће његова деца бити рођена с природом коју је имао пре пада у грех, или ће наследити његову садашњу грешну природу? Каин је одговорио на то питање. Сва Адамова деца до данашњег дана била су зачета носећи његов знак. То није да смо ми рођени неутрални и опредељујемо се на једну или другу страну. Нити смо рођени невини само да бисмо утицајем света били привучену злу. Рођени смо са грешном природом, и иако нас свет искушава да грешимо на посебан начин, наш грех тече из самог нашег срца. Погледај шта Павле говори о нашем односу са Адамом у Римљанима 5

Али дар није као преступ; јер ако преступом једнога помреше многи, много се већа Божија милост и дар изли обилно на многе милошћу једнога човека, Исуса Христа (15.стих)

Зато дакле као што по греху једнога дође осуда на све људе, тако и по правди једнога дође на све људе оправдање живота. (18.стих) Јер као што непокорношћу само једнога човека многи постадоше грешници, тако ће и покорношћу једнога многи постати праведници. (19.стих)

Адам је био наш представник. Он је пао, и стога сви смо рођени са знаком његовог пада. Све ово може ићи на супрот твојој независној природи, али немој никада сумњати у веродостојност овог научавања Светога писма. Склони смо да кажемо да ово

није фер. Зашто бисмо били рођени као грешници због нечега што је Адам учинио? Најбољи одговор налазимо у Павловим речим аиз Римљанима 11,33.34: *О дубино богатства и мудрости и знања Божијега. Како су недокучиви његови судови и неистраживи његови путеви. Јер ко упозна Господњу мисао? Или ко му је био саветник?*

Овде нам Павле говори да је Бог толико узвишен у мудрости и знању да се Његов ум не може мерити, а да ми, немамо потребе да изигравамо Његове саветнике. Такође, морамо размотрити да уколико је Бог усадио наше идеје о правичности, Он би једноставно уништио Адама и Еву за њихов грех, а наша раса не би постојала. Стога, када нас упитају зашто смо рођени са грешном природом, одговарамо са срцем и главом погнутим пред милостивога Бога: *Зато што смо Адамова деца.*

Вероватно се сада питаш шта све ово има са крштењем новорођенчади? У Његовом опхођењу са Адаом, Бог нам је дао пример начина са којим ће се уопштено понашати према човеку. *Кроз цело Свето писмо видимо Божију милост и суд како делује кроз породице.*

У Постању 6., Ноје прима милост од Господа. Иако је Бог намеравао да уништи свет са потопом, Он је одабрао да спаси Ноја. Стих 8. је веома прецизан: *Само Ноје нађе у очима Господњим милост.* Али када је барка испловила да ли је Ноје био сам са животињама? Не, Бог је заповедио њему да поведе са собом своју жену, три сина, и њихове жене. Он је могао да изузме Нојеву породицу веома лако, али Бог увек има посебну бригу за породицу Његовог народа.

У Постању 17,7., Бог чини завет спасења са Абрахамом. Он је рекао Абрахаму да је завет не само за њега, већ и за његову децу, унуке, праунуке, итд. Буди сигуран да си ово добро схватио. Ова деца нису била рођена и нису изразила своју веру; па ипак Бог је обећао да ће се позабавити са њима на посебан начин. Бог није овде прорекао будућност. Ово није пророчанство - *ово је завет.* Да ли се Бог бавио са Абрахамом као појединцем? Не, Он улази у завет са Абрахамовом породицом.

400 година касније, Абрахамова породица се умножила и постала велика нација од преко милион људи. Поробљени у Египту, молили су се Богу. Резултат је забележен у Изласку 2,24.25: *Бог је чуо њихове вапаје. И спомену се Бог својега савеза с Абрахамом, Исаком и Јаковом. Бог погледа на Израелове синове и Бог се за њих заузео.*

Зашто се Бог заузео за ове робове? Да ли је то зато што су били мањина? Или зато што су били бољи од других? Или зато што се лоше поступало са њима? Бог се заузео за њих јер су били деца Абрахамова. Бог је имао посебно заузимање за децу Његовог народа.

Размотри невероватне речи записане у 1.Царевима 11,11.12: *Будући да се ниси продржавао мојега савеза и уредаба, што сам ти их одредио, отргнућу од тебе царство и дати га твојему слуги. Али то још нећу учинити за твојега живота због твојега оца Давида. Тек ћу га твојему сину одузети.*

Соломун је озбиљно погрешно против Бога. Његово царство ће бити подељено због његовог греха, али Господ то неће учинити за његовог живота, јер је био Давидов син. Давид је био мртав годинама, па ипак Бог се опходи према Соломуну са посебним заузимањем због његовог оца.

Сада можемо видети зашто је Бог дао упутства да се знак завета примењује и на децу. Она су одвојена - посебна су пред Господом.

Ту је и друга страна научавања. Са сузама у очима, чујемо Бога како говори Израљиу да ће греси њихових очева бити видљиви на деци:

...јер ја сам Господ твој Бог, Бог који захтева да се оданост исказује искључиво њему. Ја кажњавам преступе очева на синовима, до трећег и до четвртог колена, оних који ме мрзе. (Излазак 20,5)

Који чува своју милост за хиљаде, опрашта преступе, кривице и гехе, али никога не ослобађа од казен, који кажњава преступе очева на синовима и на унуцима, до трећег и до четвртог нараштаја. (Излазак 34,7)

Видели смо Бога како показује милост Соломуну због Давида. Реховоам је био Соломуном син и постао је краљ. Краљевство је прошло кроз грашански рад и поделило се под Реховоамом; он је искусио Божији суд над грехом свог оца. Упамти, Бог је рекао Соломуну да ће поделити краљевство током владавине његовог сина због Соломуновог греха. *Очеви и мајке, када бисмо само схватили да наши греси имају огроман утицај на нашу децу, зар се не бисмо понашали другачије?*

Нећемо овде завршити наше истраживање, јер је велики благослом у овом научавању. Док се Абрахам приближавао смрти, поседовао је огромну утеху у сазнању да ће Бог благословити његово потомство. Бог ће чувати његову децу у посебном заузимању. О Божијем заузимању за породице Израилђа, Давид је написао: *Али љубав Господња одувек је и заувек на онима који га се боје. И праведност његова на синовима синова њихових. (Псалам 103,17)*

5. БОГ И НОВОЗАВЕТНА ПОРОДИЦА

Примери Божијег благослова на деци збо вере њихових очева нису везана само на Стари завет. Видели смо их у Новом завету, вероватно не обраћајући пажњу на њих. Следе неки примери:

Док им је он то говорио, гле старешина један пришавши клањаше му се говорећи: моја кћи сада умире; него дођи и стави своју руку на њу и оживеће. И уста Исус и његови ученици те пођоше за њим. И кад Исус дође у старешинину кућу, виде свираче и народ где виче, и рече: уклоните се, јер девојчица није умрла, него спава. И исмеваху га. А када истера народ, уђе и ухвати је за руку, и уста девојчица. И оде глас о овоме по целој оној земљи. (Матеј 9,18.19.23-26)

Кћерка јеврејског званичника је управо умрла. Званичних, стога, долази до Исуса и тражи од њега да обнови њен живот. Исус је одговорио тако што је исцелио званичникову кћер. Зашто? Због њене вере? Не, већ због вере њеног оца.

А када дођоше народу, приступи му један човек молећи га на коленима и говорећи: Господе, смилуј се на мога сина, јер је месечар и тешко му је; наиме, често пада у ватру и често у воду. И доведох га твојим ученицима, и не могоше да га излече. Исус одговори и рече: о неверни и наопаки нараштају, докле ћу бити с вама? Докле ћу вас подносити? Доведите ми га овамо. И запрети му Исус, и изиђе из њега демон, те би излечен дечак од онога часа. (Матеј 17,14-18)

Отац има сина који је епилептичар и тражи од Исуса да му исцели сина. Као резултат, дечко је исцељен.

Затим Исус оде у град звани Наин, а с њим су ишли његови ученици и много народа. А кад се приближио градским вратима, гле, износили су мртваца, јединца сина његове мајке која је била удовица, и с њом је било много света из града. А када је Господ виде, сажали се на њу и рече јој: не плачи. Тада приђе, дотаче мртвачки сандук - носиоци пак стадоше - и рече: младичу, теби говорим, устани. И мртвац седе, те поче да

говори, и даде га његовој мајци. А страх је обузео све, па су славили Бога говорећи: велики пророк се појавио међу нама, и: Бог је посетио свој народ. И рашири се овај глас о њему по свој Јудеји и по свој околини. (Лука 7,11-17)

Жена која је изгубила свога супруга, хода поред ковчега свога сина јединца. Посматрајући тужну процесују, Исус се сажали над женом. Иако га није молила, Исус је дао живот младићу и врати је сина својој мајци. Зашто је Исус обновио његов живот? Због мајке.

После та два дана оде оданде у Галилеју. Јер је сам Исус посведочио да пророк у свом завичају нема поштовања. Када, дакле, дође у Галилеју, примише га Галилејци који су видели све што је учинио у Јерусалиму о празнику; јер су и сами дошли напразник. И дође опет у Кану галилејску, где је претворио воду у вино. А беше неки краљевски чиновник чији је син боловао у Кафарнауму. Овај, чувши да је Исус дошао из Јудеје у Галилеју, оде к њему и мољаше га да сиђе и да му излечи сина; јер беше на самрти. Тада му рече Исус: ако не видите знакова и чуда, нећете да поверујете. Рече му краљевски чиновник: Господе, сиђи док није умрло моје дете. Рече му Исус: иди, твој син живи. Човек поверова речи коју му рече Исус и оде. Но још на путу среташе га слуге јављајући да је његово дете у животу. Он се распитиваше од њих за час када је пошло на боље; рекоше му да га је јуче, у седмом часу, пустила грозница. Тада је разумео отац да је то било у онај час када му је Исус рекао: живи твој син; и поверова он и сав дом његов. Ово пак друго чудо учини Исус када дође из Јудеје у Галилеју. (Јован 4,43-54)

Син званичника града Капернаума био је болестан. Његова болест се чинила коначном. Ожалошћени отац моли Исуса да му излечи сина, и Исус је то учинио а ад није ни отишао до њега. Исус се залагао за дечака због његовог оца.

У сваком од наведених ситуација, дете је обновљено због родитеља.

Извештај о једном обраћењу увек измами осмех на нашем лицу. Реч је о сакупљачу пореза, Закхеју. Када је Исус дошао у граад, група је била толико огромна да је Закхеј, обзиром да је малога раста, није могао видети Исуса. Стога, попео се на дрво, и Исус га је запазио. Рекао је Закхеју да сиђе јер Он жели бити у његовом дому. Наш Господ је рекао Закхеју: *Данас спасење дође кући овој.*

Зашто је Исус рекао, *Данас спасење дође кући овој?* Утолико што је Закхеј, као глава породице, дошао к вери, Исус је говорио у терминима за читаво домаћинство. Другим речима, Бог је благословио целокупну породицу због главе породице.

Када је Петар позвао мноштво на Пентекост да се покају и крсте, да би и греси били опроштени, додао је: *Јер је ово обећање и за вашу децу и за све које год надаље позове наш Господ Бог.* (Дела 2,39)

Зашто је Петар рекао, *обећање и за вашу децу?* Он је знао да Бог наставља да делује као што је деловао у Старом завету. Он ће се према деци своје деце опходити са посебним обзиром.

Поново је ово наглашено у 1.Коринћанима 7,14: *Јер је посвећен муж неверник женом, и посвећена је жена неверница братом; инаће би наиме ваша деца била нечиста, а сад су света.*

Када су коринћани били обраћени из паганске културе, суочили су се са проблемима које и данас виђамо. Супруг постане хришћанин и његов животни стил се драстично мења. Док он долази до разумевања како Христос утиче на сваки део његовог живота, сасвим је природно за њега да тражи хоће ли наставити са својом не хришћанском супругом.

Павлов одговор на то питање проналазимо у 1.Коринћанима 7. Уколико ће жена живети са њим, он мора остати са њом. Као што је Павле изјавио, неверујућа супруга *посвећена* је вером свога супруга. *То не значи да је спасена.* Грчка реч за *свет* значи *одвојен*. У неким деловима Новог завета преведен је са *свет*. Свети живот хришћана је живот који је *одвојен*. Павле

говори да је жена одвојена - посматрана на посебан начин - од стране Бога. Зашто? Јер је њен супруг један од припадника Божијег народа.

Када се сјединимо у браку, Бог каже да постајемо једно пред Њим. Павле објашњава да ако ово није истина, наша деца остају непосвећена. Он каже у суштини следеће: *Као што су ваша деца одвојена пред Божијим лицем, исти принцип је примењен и за ваше супруге.* Стога, зашто ми не крштавамо не хришћанске супруге уколико крштавамо малу децу? Као одрасли, жене су одговорне за своје лично исповедање пред Господом. Новорођенчад стоје у очевој вери, и нису у могућности да исповеде своју веру, али носе знак очеве вере на себи, који их позива своје Господу у каснијим годинама.

6.ОДГОВОРНОСТИ ЗАВЕТНОГ ДОМА

Може ти се чинити да све што је потребно да учиниш јесте да крстиш своју децу, и онда ће све бити добро. Управо то многи модерни чланови цркве верују. Доносе своју децу и крштавају их као да је само крштење једна врста осигурања од паклених ватри. Али од тог момента па на даље, нема промене између њиховог дома и дома неког неверника у комшилуку.

Ако ти и твој супружник не волите једно другог, као што Свето писмо заповеда, ако своје дете не научавате Светом писму, ако их не одгајате како Реч Божија научава, ако не молите са њима и за њих свакодневно, ако Христос није центар вашег дома, онда можеш крстити своју децу, али они ће одрасти као деца у неверничким домовима.

Вратимо се у књигу Постања где смо читали на почетку када је Бог рекао Абрахаму да стави знак спасења на децу. Бог је затим наставио следеће: *Зато ћу му дати да то сазна, па да заповеди својој деци и својему потомству да се држе пута Господњега, радећи по правди и правници, да би Господ извршио на Абрахаму шта му је обећао.* (Постање 18,19)

Овај стих нам говори о Абрахамовој одговорности да поучава своју децу о Богу у свакој фасети свога дома. За Абрахама, обрезање није осигурање да ће Бог аутоматски спасити његовог сина. То је знак завета да ће подићи свог сина у Господу, и да ће се Бог заузети за њега.

Наши домови, довоми верника, често нису различити од домова неверника. Ми обожавамо задовољство, новац, успех, престиж, као што и свет обожава. Не молимо у нашим домовима више него што то чини наш морални комшија. Посећујемо црву два пута месечно, па ипак постанемо узнемирени ако служба траје дуже.

Када се ми као родитељи присетимо знака спасења примељеног на нашу децу, то је позив да их подижемо онако како је Бог заповедио. Наша деца нису само нша. Бог их је нама

дао као што нам је дао и све остало. Ми смо само управитељи. Стога, морамо подизати нашу децу онако како је Бог заповедио. У супротном, поричемо Његово власништво.

Вратимо се за тренутак на вас који сте крштени као деца. Знак спасења, знак вере ваших родитеља, био је примењен на вама. То је позив, заповест, за вас да се покајете од греха и следите Исуса. Ако су ваши родитељи били верни, ви имате благослове о којима деца света не могу ни сањати. Содом нема Свето писмо, али ти си био поучен Божијој Речи, молило се за тебе и сам си молио, дат ти је богобојажљив пример да следиш, и поучен си закону и милости Божијој; ако не живиш за Господа, гори суд чека тебе него што чека децу која никада нису знала за тај благослов. Твоје крштење као новорођенчета јесте позив Христу од Бога. Ако се не држиш тог позива, боље је бити син атеисте него бити у 'твојој кожи'. Као што је Господ Исус рекао градау Кафарнауму, који је остао непокајан иако је Он извео многа чуда тамо: *Лакше ће бити Содому у дан суда него теби.*

Родитељи, немојте чинити завете Господу само због социјалних потреба и лепоте. Замислите, долазите пред Живога Бога и изговарате речи које вама ништа не значе а то чините само да бисте задобили поштовање у друштву. Ако то чините, крва ваше деце биће на вашим главама.

7.ПРЕГЛЕД

Зашто си крстио своје дете или зашто желиш да то учиниш?

Свето писмо научава да знак спасења треба да се примени на децу верујућих родитеља. У Старом завету, обрезање је било тај знак. У Новоме завету, крштење је тај знак. Крштење наше деце симболизује реалност да су они одвојени пред лицем Божијим. У овом крштењу, родитељи се заветују да ће одгајати своју децу по путама Господњим. Такво крштење позива децу да исповеде Христа као свога Спаситеља у раним данима.

Бог је тај који иницира, подвлачи термине, и печати Свој завет са Својим народом. Он их милостиво везује Себи и обећањима Своје Речи. И Он позива Своју децу и децу Своје деце да сачувају Његов завет и знају Његове благослове од генерације до генерације.

8. ОДГОВОРЕНА ПИТАЊА

1. Да ли крштење спасава новорођенче?

Крштење не спасава дете а ни одраслог. У Старом завету видимо примере Израилџаца који су били обрезани али изгубљени. Бог је назвао ове особе *необрезаним срцима* и рекао да су исти као и безбожници у свету (Јеремија 9,26). Они су носили знак спасења али никада нису спасени. У Новом завету ми видимо крштење одраслих који су напустили путеве Господње и доказали да Га заиста нису познавали. Неки од њих ће отићи и чинити невероватна дела у Његово име, али Исус ће им рећи: *Никада вас нисам познавао.* (Матеј 7,22.23) ове особе носе спољашњи знак спасења, али су безбожници. Наглашавам, ми не тврдимо да крштење новорођенчади спасава.

2. Ако Бог показује милост према деци због њихових родитеља, да ли је то заиста милост?

Ово је одлично питање. Ако крштење новорођенчади пориче милост и научава да је особа спасена делом својих родитеља, онда морамо одбацити такву доктрину, јер наше спасење мора бити у потпуности од милости Божије. Ако Бог гледа са наклоношћу на одређено дете, Његова наклоност је и даље милост. Дете је и даље грешник. Дететови родитељи су и даље грешници. Било које добро дело у њиховој породици од стране Бога је и даље незаслужено.

3. Шта се догађа ако родитељи желе да буду верни у подизању своје деце у Господу, али дете постане безбожно када одрасте?

Не требамо одустати од те особе. Понекада крштена деца можда не испуне своје крштење и не дођу до вере свога оца све до неких зрелијих година. Џон Њутон је имао богобојажљиву мајку првих седам година свога живота, а после се бунио против свега што је свето. Све до зрелих година, учење мајке није цветало. Њутон каже да и у тамним данима његовог беспућа није могао заборавити химне, стихове Светога писма и

Катихизис који га је мајка научила.

Тушно, постоје деца која су подизана у истински побожним домовима а која су напустила Господа никада се нису вратила. Ово је научавамо у Језекиљу 18,5-13. Овде видимо слику човека. Његови родитељи јесу праведни али он није. Бог је рекао да ће бити вечно кажњен. Он је изузетак, није правило.

Погледајмо стихове:

Ако је неко праведан и показује правду и праведност, ако не једе идолске жртве у светилиштима на горама и не подиже очи према одвратним идолима Израеловог дома, и не обешчашћује жену свог ближњег и не прилази жени док је нечиста, ако никога не тлачи, ако враћа дужнику оно што му је узео у залог, ако ништа другима не отима, ако свој хлеб дели с оним ко је гладан и оног ко је го облачи у хаљине, ако ништа не даје уз камату и не узима добит кад позајмљује другима, ако устеже руку од неправде, ако у свему праведно суди између једног човека и другог, ако живи по мојим одредбама и држи се мојих закона поступајући по истини, тај је праведан. Он ће остати жив, говори Суверени Господ Господ. Ако отац има сина који је разбојник, који пролива крв, или чини нешто слично (а отац не чини ништа од тога), ако његов син једе идолске жртве у светилиштима на горама и обешчашћује жену свог ближњег, ако тлачи невољника и сиромаша, ако отима другима и не враћа оно што је узео у залог, ако подиже своје очи према одвратним идолима, и тиме чини гадост, ако за добит позајмљује другоме и узима камату, тај неће остати жив. Све те гадости он чини и зато ће умрети. Његова ће крв пасти на њега.

4. Шта је са децом која су одгајана у нехришћанским домовима? Да ли ово научавање аутоматски искључује њих од било које наде?

У Старом завету су били Египћани, Грци, Персијанци и људи из осталих нација који су дошли к вери у Бога Израилског. У Језекиљу 18,14-20, Бог говори Израилџима да праведни човек

може дожи из неправедног дома. Бог може сломити потомство и почети ново које је праведно. Уствари, лепота богобојазног дома привлачи људе Христу у друштву где је модеран дом толико јадан. Другим речима, уместо да обесхрабriamo особу чија је позадина незнабожачка, наши заветни домови су употребљиви од стране Светога Духа да их привуку Христу.

5. Шта је са домом где је један родитељ хришћанин? Требају ли хришћански родитељи крстити своје дете?

Одговор је веома једноставан. Наравно да такво дете треба бити крштено. Када Бог гледа на новорођенчад, Он види дете Своје деце. Читав дом је *посвећен* или *одвојен* кроз једног родитеља који је хришћанин (1.Коринћанима 7,14)

9.ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ

Ако окевате да крстите своју децу, пажљиво размотрите следећа питања:

1. Да си живео у старозаветном периоду, да ли би применио знак спасења - обрезање - на своје дете?

Исто питање неко може поставити о крштењу. Шта би ти рекао Богу да си ти био на месту Абрахама? Можда: *Господе, ја не мислим да треба да обрезају Исака. Боље да сачекамо да мали порасте и исповеди своју веру пре него применимо знак спасења на њега. И заиста, он се уопште не разликује од остале деце, зар не?* Зар се и данас не постављају иста питања и дају исти одговори?

2. Како можемо проповедати, или слушати, проповеди из Старог завета уколико Бог ради другачије са породицама у Новом завету?

Старозаветни одломци су написани у контексту заветног дома, где је знак спасења примењен и на деци. Ако бисмо одбацили овај благослов, како одређујемо који одломци у Старом завету јесу примењиви на нашу ситуацију?

3. Шта Павле научава у 1. Коринћанима 7, 14 када децу верујућих назива светима или одвојенима?

Особа мора одбацити очигледну истину овог одломка уколико би желела да негира крштење деце.

4. Да ли Господ гледа на домове безбожника на исти начин на који гледа домове верујућих?

Постоји велика разлика између породица безбожника и праведника:

Ја кажњавам преступе очева на синовима, до трећег и до четвртог колена, оних који ме мрзе. (Израцк 20,5)

Али љубав Господња одувек је и заувек на онима који га се боје. И праведност његова на синовима синова њихових. (Псалом 103,17)

Наклоност Господња над једним домом а осуда Господња над другим је јасна. Како ико може читати Његову Реч и рећи да деца Ирода јесу иста као деца Божијег народа?

6. Ако постоје две апсолутно различите групе људи Божијих са мало јединства - Божији народ у Старом завету и Црква у Новом завету - како то да Римљанима 11,17 описује ове групе као једну?

Ово није мала ствар. Ако је заповест промењена, онда би основи и дубоко значајни верски модел дуг 1700 година био постављен по страни. Обрезање је дало пут крштењу као знаку спасења, али нема ни најмање заповести о напуштању овог новог знака спасења деце. Напротив, Петар говори о обећањима децине деце, и читамо да су домачинства крштавана. Стога, нема светописамског разлога за дисконтинуитет овог предивног Богом даног благослова.

